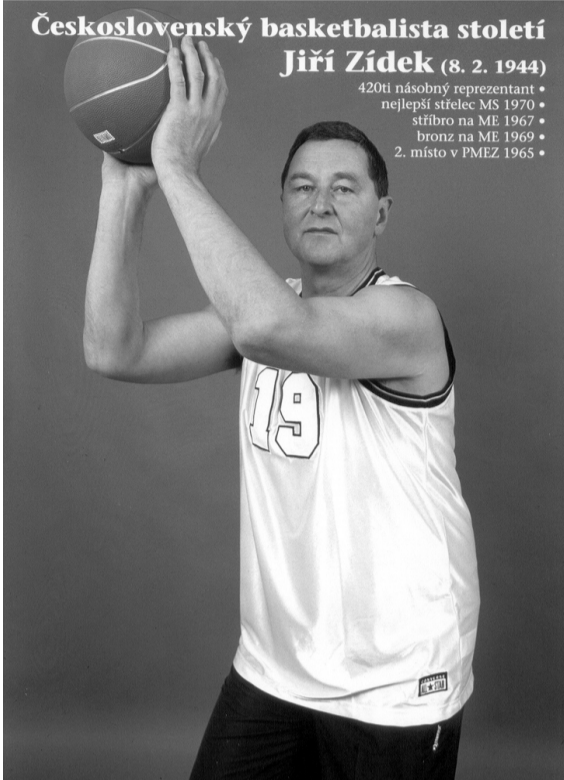

Nejlepší basketbalista století nepomýšlí na hráčský důchod

Počátkem února oslaví Jiří Zídek starší - žijící legenda československého basketbalu a nejlepší náš hráč století, významné životní jubileum. Ani dnes, na prahu svých šedesátin, nemyslí na hráčský důchod. Je totiž víc jak deset let neustále velice platným hráčem jednoho z radotínských basketbalových družstev, které má za názvem uvedeno UH - což znamená urnový háj. V mužstvu, které má věkový průměr 46,5 roku (průměrný věk kazí dva hráči do 23 let, kteří pendlují do UH z A družstva BC Radotín, hrajícího o soutěž výš), je nejlepším střelcem a mezi nejlepší patří v celé probíhající soutěži II. třídy. I v současném ročníku dokáže zatřít konta soupeřů, někdy i o dvě generace mladších, čtyřicetibodovým přídělem. S 420 násobným reprezentantem, kterému se v okruhu známých neřekne jinak než Andrej, je spjata i nejslavnější éra basketbalu v Radotíně. S jeho příchodem radotínští neustále postupovali o soutěže výš, až došli v roce 1995 titul přeborníka Prahy. Postup do druhé národní ligy byl z finančních i časových důvodů odmítnut.

Basketbal celoživotní láska

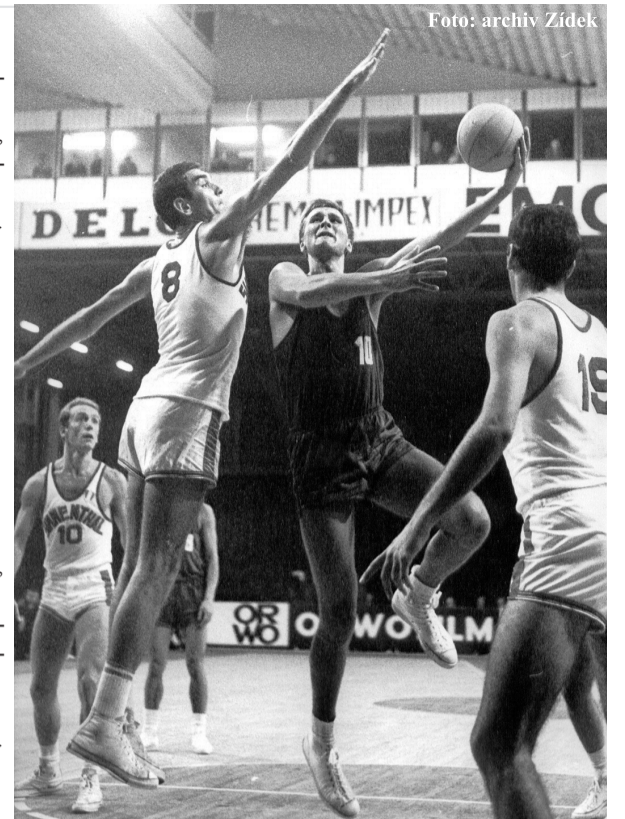
Registruješ, kolikátou sezónu jsi jako aktivní hráč v tomto soutěžním ročníku zahájil? Z důvodu, že pocházím z malé západočeské vesničky, z Pobežovic, hrával jsem nejdříve kopanou a volejbal. S basketbalem jsem začínal okolo svých patnácti let. Jelikož za týden budu slavit své šedesátiny, vypadá to na pětačtyřicátou sezónu. To je opravdu imponující. Všichni, kdo se kolem basketbalu pohybují, Tě znají jako velice soutěživého člověka. Kolik sezón chceš ještě absolvovat? Basket, to je pro mne celoživotní láska. Miluji ho ve všech formách. Dvacet let jsem trénoval, pětačtyřicet let hraji, momentálně v báječné partě v Radotíně, kde se scházíme a kde jsme se rozhodli, že to ještě budeme hrát, pokud zdraví dovolí. Tebou dosažené koše by se daly počítat na desítky a desítky tisíc. Který byl asi ten nejzajímavější nebo nejabsurdnější? Absurdní byl asi můj první reprezentační koš dosažený při mistrovství Evropy ve Wroclavi v Polsku, kde jsem v osmnácti absolvoval v zápase proti Rumunsku svoji premiéru v národňáku. V tomto existenčním zápase o postup do finálové skupiny mne v závěru zápasu, za vyrovnaného stavu, poslali trenéři Kinský a Mrázek na palubovku. Při svém prvním dotyku s míčem, který následoval po doskoku pod naším košem, jsem míč tak nešťastně zasáhl, že skončil v naší obroučce. Zápas jsme prohráli o jediný bod. Naštěstí tento neslavný reprezentační debut jsem měl možnost v následujících letech napravit. Poté následovalo mnoho rozhodujících košů, např. v šedesátých letech v Poháru mistrů, kdy proti nejlepším družstvům starého kontinentu (Real Madrid, belgický Mechelen, italské Sciventalo) jsem pravidelně dával od čtyřiceti do šedesáti bodů za zápas. Co považuješ osobně za nejcnější výsledek ve Tvé neuvěřitelně bohaté kariéře? Z kolektivního hlediska si velice cením

vítězství v roce 1969 s družstvem Sl. Praha VŠ ve velice atraktivním Poháru vítězů pohárů, kde jsme ve finále ve Vídni porazili mužstvo Dynamo Tbilisy. Třikrát jsme sahalí na vítězství v Poháru mistrů, který nám vždy utekl o jeden či dva koše. Dnes vidím, že o neúspěchu rozhodovaly i jiné faktory, nejen sportovní. Finálové utkání jsme hráli na cizím hřišti a Čs. basketbalová federace neměla takovou prestiž jako italská či španělská. Jinak si myslím, že v té době jsme byli nejlepším klubovým družstvem Evropy. Co se týká národního družstva, hráli jsme v roce 1967 finále mistrovství Evropy proti Rusům v Helsinkách, které jsme, jak jinak, těsně prohráli. V šedesátém devátém jsme byli na Evropské třetí. A z hlediska osobního výkonu? V roce 1970 jsem byl nejlepší střelec Mistrovství světa v Lublaně, kde jsme nakonec skončili na sedmém místě, což bylo velice kvalitní umístění. Byl jsem nejúspěšnější střelec mistrovství Evropy. Vyhrával jsem pravidelně evropské pohárové ankety, jelikož jsem vždy docílil nejvíce košů. Individuální střelec

když vítězství mají vždy svoji váhu, ale sportovec, člen družstva, si vždy spíš více cení výsledku dosaženého kolektivem. Kam bys zařadil ocenění od čs. basketbalových odborníků, kteří Tě zvolili nejlepším naším basketbalistou století? Člověka rozhodně potěší takové ocenění, už z důvodu, že svá nejlepší basketbalová léta má dávno za sebou a vybavují se mu jen vzpomínky. Být vyhodnocen jako nejlepší hráč historie je obrovské uznání, i když to beru trochu jako ocenění celého kolektivu ve VŠ, se kterým jsem dosáhl největších úspěchů. Tehdy jsme měli vynikající partu a rovnice, když není parta, není kolektiv a nejsou ani výsledky, platí vždy a platila i zde. Ke sportu vedle úspěchu patří neodmyslitelně i zklamání. Jaký výsledek pod bezednými koši bys do této kategorie zařadil? U reprezentace to bylo už vzpomínané moje první Mistrovství Evropy v šedesátém třetím ve Wroclavi, které bylo velice smolné, jelikož jsme čtyřikrát prohráli buď o bod nebo v prodloužení. Skončili jsme až na desátém místě, což byl obrovský neúspěch. Dva roky nato jsme již sahalí po medaili a následující dva evropské šampionáty už nám vzácné kovy visely na krku. Byla to generace hráčů - Zedníček, Konvička, Baroch, Mířka nebo Růžička. V oddílovém hrani nás mrzelo, že jsme nedosáhli na vrchol ani v jednom z finálových klání Poháru mistrů. Čtenáře jistě bude zajímat i Tvoje konfrontace s mimoevropským basketbalem a hlavně s americkými hráči. Hráli jsme s VŠ Interkontinentální pohár, kterého se účastnily vedle nejlepších evropských družstev i nejkvalitnější družstva z Jižní Ameriky a některé univerzitní týmy z USA. I

z těchto turnajů jsme se vraceli s medailemi. Následně jsme jezdili do Spojených států, kde jsme byli průkopníky pozdějších zápasových tours. Nehráli jsme sice proti nejlepším univerzitám, ale i tak byly zápasy velice kvalitní a daly nám mnoho zkušeností. Jeden rok jsme nakonec absolvovali i bez porážky. Co bylo nejpozitivnější v této éře je ta věc, že jsme na tu dobu hráli velice progresivní basket, kterým jsme udávali směr nejen v naší lize, ale i v Evropě. Škoda jen, že v době Tvé nejlepší výkonnosti nebyla možnost poměřit se s hráči nejkvalitnější basketbalové soutěže světa, s hráči v NBA, např. s velikánem W. Chambrlainem, který byl na vrcholu téměř ve stejné době jako Ty. Zažít to, co se po sametové revoluci podařilo Tvému synovi Jiřímu. Konfrontace by byla opravdu nádherná věc a strašně rád bych si to byl býval zkusil. V roce 1964 - 69 jsem byl absolutně na vrcholu. Byl jsem vyhlášen nejlepším hráčem Evropy. Zájem od činovníků z NBA byl obrovský. Při našich zájezdech za hranice mne sledovali a kontaktovali skauti tehdy nejlepšího mužstva a několiknásobného vítěze, profesionálního týmu Boston Celtic. Situace se vzájemnými námluvami došla až tak daleko, že jsem opustil výpravu na letišti v Miláně, kde jsme hráli pohárový zápas. Těsně před odletem za oceán jsem si vše rozmyslel a vrátil se domů. Nechtěl jsem, aby moje rodina trpěla v totalitním režimu za mne. Momentálně jsi ukončil hlavní trenérskou činnost v pražské Spartě. Pomáháš však dál u tohoto velice mladého týmu jako speciální trenér podkošových hráčů. V případě, že bys byl osloven nějakým domácím či zahraničním družstvem, akceptuješ nabídku? Zřejmě už ne. V našich podmínkách, v české lize, kdy se pracuje hlavně s nehotovými hráči, je činnost trenéra velice náročná jak psychicky, tak i fyzicky. Je to spousta a spousta času. Myslím si, že je to pro mladší kolegy už z důvodu, že více rozumí současným hráčům. Jestli bych se měl angažovat, tak jedině individuálně

Jiří Zídek senior v dresu výběru Evropy při exhibičním zápase v belgickém Mechelenu zakončuje útok typickou střelbou přes hlavu. Snímek je z roku 1966.

právě podkošovým hráčem. Jsi jistě velice rád, že Jiří mladší jde v Tvých šlépějích. Určitě jsi mu dal mnoho cenných rad? Vše spolu probíráme. Stál jsem za ním při osvojování technické vybavenosti hráče od jeho prvních basketbalových krůčků. Trochu mne mrzelo, že jsem ho ztratil v jeho osmnácti letech, kdy odešel do Spojených států na univerzitu. To je ale spíš sobecký pohled otce, který ho v té době nemohl tak detailně pozorovat a pomáhat mu. Jirka si však vybojil místo na basketbalovém výsluní sám, o čemž svědčí celá řada výborných výsledků s družstvy, ve kterých hrál. Pokračuje tak úspěšně v cestě, kterou jsem započal já. Tvoje typická střelba přes hlavu, přivádějící v zoufalství celou řadu bránících soupeřů, kterou jsi i dnes schopný rozhodovat zápasy ve druhé třídě, je Tvým produktem nebo jsi jí od někoho převzal? Když jsem začínal hrát basketbal v Praze, chodil jsem se hodně dívat na ligu na Vyšehrad, kde tuto střelbu praktikoval Lodr a vynikající pivot evropské úrovně Škeřík. Tak jsem získal základní znalosti a pokoušel jsem je aplikovat. Střelba mi vyhovovala. Na mezinárodní úrovni jí praktikoval Španěl Luick, skvělý střelec hrající za Real Madrid. Tudíž je to střelba odkoukaná. Já jsem si jí přetvořil ke svým dispozicím. Závěrem rozhovoru mi dovol, abych Ti jménem všech čtenářů Novin Prahy 16 popřál vše nejlepší k Tvému významnému životnímu jubileu a samozřejmě ještě co nejvíce dosažených košů.

Rozhovorem provedl
Karel Havel

Ohlédnutí za dostihovou sezónou

Druhou listopadovou nedělí, přidáním dostihovým dnem, skončila loňská sezóna na závodišti ve Velké Chuchli. Jejím zásadním kladem byla skutečnost, že se jí po srpnové přírodní katastrofě z předminulého roku podařilo rozběh-

Dostihový sport je atraktivní podívána na spojení výkonu člověka a koně

nout a podle všech plánů uskutečnit (byť ještě musela být první dvě dubnová odpoledne odložena). Tím úspěšně navázala na předchozí stabilní provoz, vyšší mocí přerušeny. Z celkových statistik stojí na prvním místě údaj o

celkové sumě cen v dostizích, která vystoupila bezmála na 15 miliónů Kč a již se rok 2003 dostal na druhé místo v historické tabulce nejdotovanějších sezón (o více peněz se na chuchelském závodišti běhalo pouze v roce 1998, kdy součet cen dosáhl 15,27 mil.Kč). Pro příznivce dostihového sportu budou zajímavé i údaje o počtu dostihů, kterých za devatenáct soutěžních dnů bylo celkem 152. V nich startovalo 687 koní, které sedlalo 148 jezdců. Historickým momentem vysokého významu pro závodiště i celý český dostihový sport byla 2.11. přítomnost prezidenta ČR Václava Klause při 84. Ceně prezidenta republiky dotované Mattoni. Dále chuchelské závodiště navštívil pražský primátor Pavel Bém (21. září při 25. Velké ceně

Prahy Transgas a.s.), či ministři české vlády Jaroslav Palas a Marie Součková. Mezi diváky chodila relaxovat řada populárních osobností např. Kateřina Neumanová, Tomáš Dvořák, Petr Korda, Pavel Šporcl. Čestným prezidentem chuchelského Derby klubu je Václav Neckář, velký dostihový patron, který na podzim oslavil šedesáté narozeniny. Hezký dárek mu k nim dala kobylka Irish, která v září doběhla třetí v jednom dostihu na mosteckém hipodromu. A jak byli úspěšní koně a lidé z chuchelského závodiště v rámci dostihové sezóny v roce 2003? Mezi nejúspěšnější chuchelské trenéry v rovinných dostizích patří Ferdinand Minařík, který při 72 startech svých koní 13 krát zvítězil a umístil se na celkovém pátém místě v českém šampionátu. Jen o jedno vítězství méně dosáhl Tomáš Šatra (77 startů), v českém šampionátu celkem šestý. Sedmý v šampionátu a na pomyslné třetí příčce mezi chuchelskými trenéry je Allan Petrlik (62 startů a 9 vítězství). Nejúspěšnějším koněm z chuchelského tréninku v rovinných dostizích byl v loňském roce dvouletý Heretic (na výhrách 169 650,- Kč) a pětiletý Harmony (313 800,- Kč) majitele pana Görgla, které v obou případech trénuje J. Drlík.

Jiří Zlámaný

Radotínské tenisty ničivá povodeň „nespláchla“

Výroční členská schůze, která se uskutečnila 16. ledna 2004 v klubovně v Šárově kole, byla již 78. v pořadí od založení tenisového oddílu v Radotíně. Jak je dobrým zvykem, byla účast velmi vysoká. Okolo sedmi desítek příznivců bílého sportu spolu s dalšími hosty zcela zaplnili vyhrátou a slavnostně vyzdobenou klubovnu. Všechny přítomné přivítal předseda oddílu - pan Stanislav Cievárek, který přednesl zprávu o činnosti klubu v prvním roce po ničivých záplavách, jež zdevastovaly tak pěkný areál. Jen za první měsíc po povodni bylo členy odpracováno 3000 hodin na obnově kurtů a tak lze říci, že po téměř roce a půl je tenisový areál ještě krásnější, než byl před povodní. Posledním květnovým dnem 2003 byl zahájen provoz občerstvení v nové správcovské budově, což posílilo společenský život na tenise. Při této příležitosti byl sehrán nohejbalový turnaj. Dále předseda zhodnotil další práce, které byly provedeny za plného provozu sportoviště (nová fasáda na hlavní budově, oprava povodni zničeného oplocení, narovnání nosných tyčí u oplocení atd.). Skvělým úspěchem je přidělení peněz z grantu hl. města Prahy na nový umělý povrch na kurt č. 6 (starý uplavál), což bude realizováno brzy z jara. Je naprosto jasné, že bez poskytnutí

významných finančních a materiálních darů od sponzorů by stav areálu nebyl takový, jaký je, a návrat k normální sportovní činnosti klubu by se značně zpozdil. Díky tedy patří firmám Schäfer Menk, Kondor, Regis, Energie, Omnijet, Českomoravský cement, Ekis, Městské části Praha 16 a mnoha dalším. Sportovní činnost našeho oddílu byla v loňském roce také velice úspěšná. Do pražských soutěží se zapojilo „A“ a „B“ družstvo dospělých, mládežnická družstva a také „A“ a „B“ družstvo veteránů. Koncem srpna byl na radotínských kurtech tradičně zakončen deblový turnaj veteránů „Grand Slam Berounky“ (jednotlivé turnaje v Revnicích, Dobřichovicích, na Kazině a Radotíně). Dne 6. a 7. září se uskutečnily přebory naší jednoty v jednotlivcích a dvouhrách a týden na to ve smíšených čtyřhrách. O velkém zájmu o přebory svědčí to, že bylo přihlášeno 22 mužů, 11 žen, 16 pánských dvojic a 9 dámských dvojic. Přeborníky pro rok 2003 se v ženách stala E. Schäferová, v mužích K. Springer. Jako již po mnoho let i letos probíhala tenisová školička pro nejmenší zájemce o tenis. Pod vedením trenérů J. Kasíka, P. Kindla, manželů Holubových a D. Schutové se děti učí základům tenisu jak v hale, tak na antukových dvorcích. Další zájemce z řad mládeže rádi uvítáme na jaře na našich dvorcích. Důkazem toho, že oddíl nežíje jen sportovní činností ale i společensky, jsou společné oslavy silvestra, „kulatiny“ (v nejbližší době kulatiny našeho předsedy S. Cievárka), návštěvy plesů a tanečních zábav. Závěrem lze říci, že oddíl přes veškeré povodňové problémy žije velice bohatým sportovním i společenským životem.

Ing. Anna Kindlová